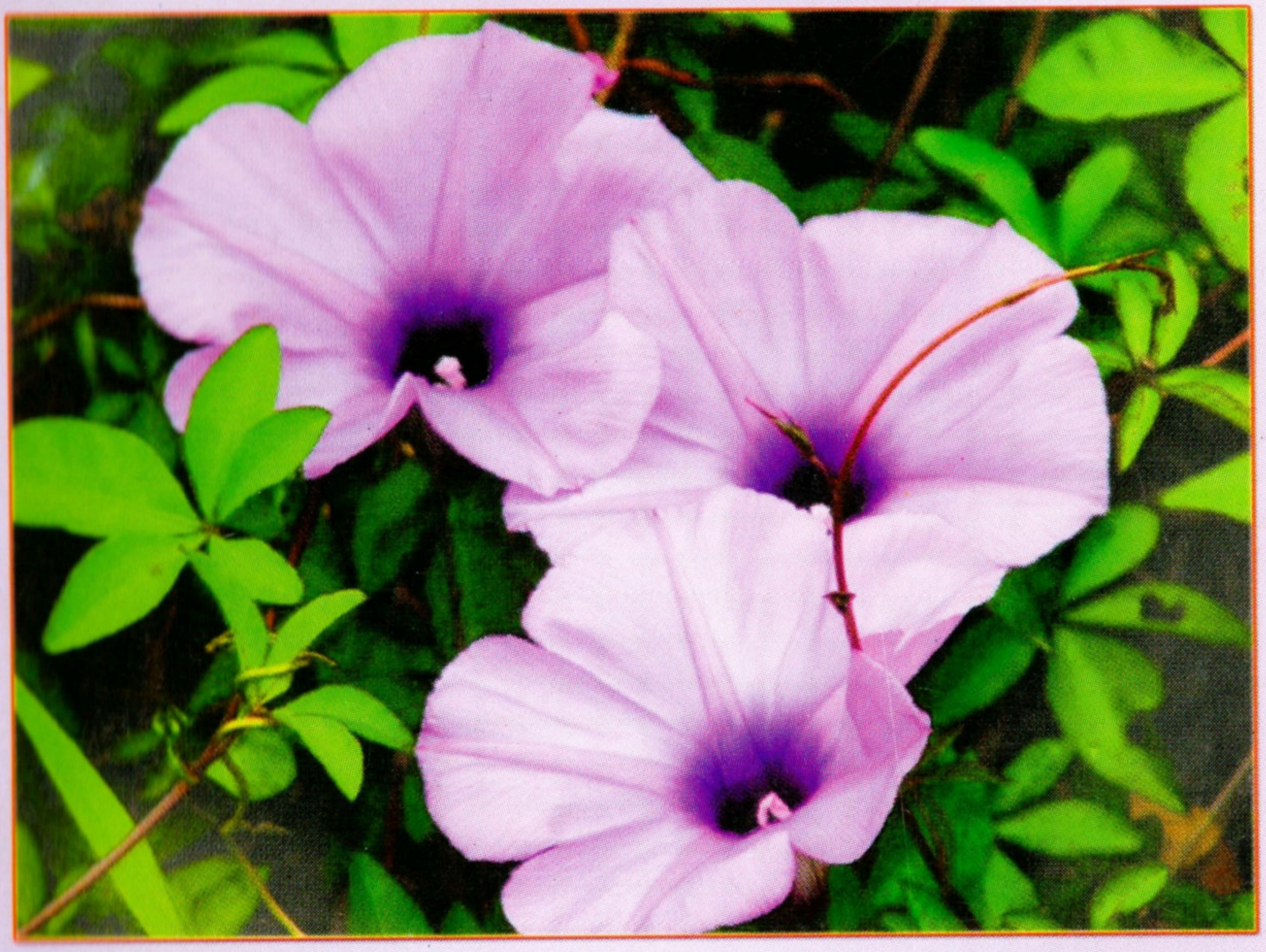
Rs. 15

జీవితాన్వేషణకు కీలకం

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

నవంబరు 2007

జీవితాన్వేషణకు కీలకం

విషయసూచిక

జీవితంలో మనం దేని కోసం అన్వేషిస్తున్నాం

జాగృతమైన మానవ ఆలోచనను ఆదినుంచీ ఆక్రమించిన వ్యాపకం ఒకటి ఉన్నది. అది అనివార్యమైన అంతిమభావన, అదే అతని చింతన. భావించగల మహోన్నతభావన కూడా. ఎందుచేతనంటే హేతువాదం బలంగా ఉన్న సుదీర్ఘకాలాల్లో నిషేధానికి గురైనా, అది తిరిగి బ్రతగ్గలిగింది. అది, భగవంతుని గురించిన భగవత్తత్వంగా, పరిపూర్ణత వైపు ప్రేరణగా, విశుద్ధ సత్వం, నిర్మలానందాన్వేషణగా, గుహ్యాఅమృతత్వ భావనగా తనను తానభివ్యక్తం చేసుకొంది. బాహ్యా భౌతికవిషయాల విశ్లేషణలో విజయం సాధించడంతో సంతృప్తిపడిన జాతినిగాక వెక్కసంకలిగేట్లు అనుభవిస్తున్న మానవజాతి నీ రోజు చూస్తున్నాం. వివేకవంతమై ఏ ప్రధమసూత్రమైతే ఉందో – భగవంతుడు, వెలుగు, స్వేచ్ఛ, అమృతత్వం – అదే తన చిట్టచివరి సూత్రం అని వాగ్దానం చేసింది.

*

మన ఆంతర ఆత్మలలో, మన సమస్త ప్రకృతిలో ఈ ఏకైకుని (The One) దర్శించడం, తెలుసుకోవడం, సార్ధకం చేసుకోవటమే నిగూఢ గమ్యంగా ఉంటుందెప్పుడూ. అదే అప్పుడు మన దైహికజీవనంలో, తెలుసుకొని జీవించి, సాధించవలసిన గమ్యమైంది. మన అస్తిత్వం యొక్క సర్వభాగాల్లోనూ, విభజించి చూసే మనస్సు మనకు బాహ్యామైనదన్నట్లు పరిగణించే సమస్తంలోనూ, సమంగా, ఆతని నెరుకపర్చుకోగల్గటం, వ్యక్తిగత చేతనకి పరమసిద్ధి. భగవంతునికి వశం గావడం, ఆతనిని మనలోనూ, సమస్తంలోనూ కలిగి ఉండటం, ఇహపర సర్వ సామ్రాజ్యాధిపత్యానికి అవసరం. నిష్క్రియత, సక్రియత, శాంతిసమయం, అధికార వినియోగ సమయం భేదాభేదస్థితులకు సంబంధించి సమస్త అనుభవంలో ఆతని ననుభవించటం కోసమే ఈ ప్రపంచంలో అభివ్యక్తమైన జీవుని పరమార్ధం.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

దివ్యజీవన ప్రధమావశ్యకత

అంతరంగ జీవనం లేకపోతే ఈ విషయాలను సాధించడం అసాధ్యం. ఎప్పుడూ ముఖ్యంగా బాహ్యంగానే చురుకుగా ఉండి, బాహ్యచేతనలో ఉండిపోతే దివ్యజీవనాన్ని సాధించలేం. వ్యక్తి తనను తాను తెలుసుకొని, తన యదార్ధ అస్తిత్వాన్ని కనుగొని, తనలోనికి తాను పోవుట ద్వారా, అంతరంగ జీవనం ద్వారా మాత్రమే తనను తాను కనుగొనగలడు. ఎందుచేతనంటే తనకు బాహ్యామైన చేతన నుండి లేదా ఆంతరిక ఆత్మనుండి వేరుపడిన జీవితం ఒక అజ్ఞాన క్షేత్రం. తన అంతరంగ అస్తిత్వం లోనికి జీవి తంలోని విశాలత్వం లోనికి ఉన్మీలనం గావడం ద్వారా వ్యష్టి ఆంతరికంలో అభివృద్ధి చెందడం ద్వారా ఆంతరంలోని కదలిక ద్వారా, ఆంతరంలోని చర్య ద్వారా, స్వేచ్ఛగా ప్రభావవంతంగా వ్యష్టి తన అస్తిత్వం తనను తానధిగమించగలదు. అవిద్యను అధి గమించగలదు. దివ్యజీవనానికై అంతఃసత్తను, సక్రియ ప్రభావం చూపించే కేంద్రం, అత్యంత సన్నిహితమైన అస్తిత్వం, మన కర్మకు మూలం, ప్రస్తుతం ఉపరితలం మీదే ఉన్నది.... ఆ విధంగా మనం మనలోనికి చూడడం, మనలోనున్న దాన్ని దర్శిస్తూ లోనికి ప్రవేశించడం, అంతరంగంలో నివసించడం, దివ్యజీవనం కోసం మన స్వభావాన్ని రూపాంతరీకరించడం అనేది దివ్యజీవన ప్రధ మావశ్యకత.

వాస్తవానికి అంతరంగం వైపు తిరగడం, ఉద్యమించడం అంటే వ్యక్తిగత ఆత్మలో బందీ గావడం కాదు. యదార్థమైన విశ్వ జనీనత వైపు వేసే మొదటి అడుగు అది. అది మన ఆంతరిక అస్తిత్వాన్ని గురించిన యదార్ధాన్ని తెలిపినంత బాగా బాహ్యా అస్తిత్వపు యదార్ధాన్ని మనకు తెలియజేస్తుంది. ఎందుచేతనంటే ఈ ఆంతర జీవనం తనను తాను విస్తృతం చేసుకొని, విశ్వజీవ నాన్ని గూడా ఆలింగనం చేసుకోగలుగుతుంది. మన ఉపరితల చేతనలో సాధ్యంగావడమంటూ జరిగినా, దాని కన్న అత్యంత గొప్పదైన వాస్తవంతో, సక్రియశక్తితో, సర్వుల జీవననంతో సంప

ర్కం పెట్టుకోగలదు. ఆ జీవనంలోనికి చొచ్చుకుపోగలదు, దాని నాక్రమించివేయగలదు. మనం, ఎంతో ఎక్కువగా బాహ్యంగా సాధించామనుకొన్న, విశ్వజనీనత చాలా అల్పమైనది, కుంటినడ కల కృషి ఫలితమది – అది ఊహానిర్మిత మాయేగాని యదార్థ విషయం కాదు. ఎందుచేతనంటే మన ఉపరితల చేతనలో ఇత రుల నుండి, చేతనకు సంబంధించినంతవరకు మనం వేర్పాటుత నంలో విడిపోయి వున్నాం. పైగా అహంకార సంకెళ్ళలో కట్టుబడి వున్నాం.

అచట తరచుగా మన నిస్వార్థత సూక్ష్మరూపంలో స్వార్థంగా తయారవుతుంది. కాకపోతే అహంకారాన్ని పెద్ద ఎత్తున ధృవీకరించుకొన్నట్లవుతుంది. లోకకళ్యాణం అంటూ సరిపెట్టుకొని, మనకు మనమే విస్తరింపజేసుకున్న మనం మన కక్ష్యలోనికి స్వీకరించినవారిపై, మన వ్యక్తిత్వాన్ని, మన అభిప్రా యాలను, మన మానసిక, ప్రాణికాలను విస్తృతాహంకారాన్ని ఆపాదించడానికి అవసరమైన ఒక తెర అని తెలుసుకోలేం. మనం ఇతరుల కోసం జీవించడంలో నిజంగా ఇంతవరకూ కొంతైనా కృతకృత్యులమై వుంటే అది ప్రేమకుగల ఆంతరిక ఆధ్యాత్మిక శక్తితో, సానుభూతితో సాధించినదే. కాని ఈ శక్తికిగల సామ ర్థ్యంగాని, ప్రభావంచూపగల క్షేత్రంగాని మనలో చాలా తక్కువ. దానిని ప్రోత్సహించే చైత్యకదలిక మనలో అసంపూర్ణం. తరచుగా దాని చర్య అజ్ఞానమయం. కారణం, దానికి మనస్సు, హృదయా లతో గల సంపర్కం. కాని మన అస్తిత్వం మనల్ని ఆలింగనం చేసుకొన్నట్లు, ఇతరుల అస్తిత్వాన్ని ఆలింగనం చేసుకోదు. ఇత రులతో బాహ్యంగా ఏకత్వం అనేది, అల్పమైన ఆంతరిక ఫలితా న్నిచ్చే బాహ్యజీవితాల బాహ్యమైన కలయిక, సహచరత్వంగానే ఉండిపోతుంది.,బాహ్యజీవితంలో మనం కలిసే, సామాన్యజీవ నంగల జీవులను మనస్సు, హృదయం తమ కదలికలతో బంధ మేర్పరుస్తాయి. కాని సామాన్యజీవితం మాత్రం తదుపరి నిర్మా ణానికి పునాదిగా ఉండిపోతుంది – ఆంతరం వైపు తిరగడానికి, కృతక సత్యం, ఐకమత్యం లేదా విభేదించే అహంకారాల పర

స్పర అజ్ఞానం, మనస్సుల వైరుధ్యం హృదయాల వైరుధ్యం, ప్రాణికప్రవృత్తుల వైరుధ్యం, అభిరుచుల వైరుధ్యం ఉన్నప్పటికీ, కృత్రిమ ఐకమత్యంతో ఎంతో కొంతైనా నిలిచివుండగలిగినా అది కూడా ఒక పాక్షిక అభద్రమైన పునాదిపై నిర్మించబడిన నిర్మాణమే అవుతుంది. ఆధ్యాత్మిక చేతన, ఆధ్యాత్మిక జీవనం, ఈ రకమైన నిర్మాణాత్మక సూత్రాన్ని తలక్రిందులు చేస్తుంది. ఆంతరికంలో కలిగిన అనుభవం మీద, మన అస్తిత్వం లోనికి ఇతరులను కలుపుకుపోవడం ద్వారా, ఆంతరికబుద్ధిపై, ఏకత్వపు వాస్తవికతపై, సామూహిక జీవనాన్ని, పునాదిగా చేసుకొని ఆధ్యాత్మిక జీవనచర్య ఉంటుంది. ఆధ్యాత్మిక వ్యక్తి ఆ విధమైన ఏకత్వపు బుద్ధితో పనిచేస్తాడు. దాని వల్ల అతనికి ఆత్మ మరొక ఆత్మపై చేసే వత్తిడి గురించి, జీవితం గురించి, మంచి చేయడం గురించి, ప్రేమ సానుభూతితో చేసే కర్మ యదార్థకర్మ గావడాన్ని గురించి, త్వరగా ప్రత్యక్ష అవగాహన కలుగుతుంది.

*

బాహ్యాచేతనకు, అంతఃసత్తకు మధ్యనున్న తెరను వైదొలగించటం యోగంలో అతిప్రధానమైన కదలికల్లో ఒకటి. యోగమంటే దైవంతో ఏకం కావటం. మొట్టమొదట నీ ఆంతరంలోనున్న ఆత్మను కనుగొనడం. తరువాత ఉత్తమమైన ఆత్మలోనికి మేల్కొనగలం. అంటే ఆంతరం వైపుగా ఉద్యమించడం, ఊర్ధ్వం వైపుకు ఉద్యమించడం వాస్తవానికి అంతఃసత్త మేలుకొని ముందుకు రావడం ద్వారానే, నీవు దైవంతో ఏకం కాగలవు. బాహ్యా భౌతిక మానవుడు కేవలం ఉపకరణాత్మక మూర్తియే. తనంత తానుగా ఈ ఏకత్వాన్నందుకోలేడు. అపుడపుడూ సంస్పర్శలను, మతపరమైన అనుభూతులను అపరిపూర్ణ సూచనలను మాత్రమే పొందగలడు. ఇవి కూడా బాహ్యాచేతననుండి గాక మన లోలోపతే ఉన్న దాని నుంచి లభిస్తాయి.

...బాహ్యావ్యక్తిత్వానికి నీవు బందీవైతే, భౌతిక మనస్సుకు, దాని అల్పచలనాలకు కట్టువడిపోతే నీ ఆకాంక్ష సిద్ధించదు. బాహ్యాస్వభావాన్ని దాని మానాన దాన్ని వదలివేస్తే దాని కసా

ధ్యమైనదేదైతే వుందో, దాని అడ్డుగోడ పడిపోయినపుడు అంతర ఆత్మ ముందుకు వచ్చినపుడు, అది పరిపూర్ణంగా సాధ్యమౌ తుంది.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కోనేరు వెంకటేశ్వర రావు

గుప్తచేతనను ఆవిష్కరించేదెలా?

నీలో చైత్యపురుష దివ్యాంశ ఉన్నది. అది శ్రీమాత అంశ. ఏ లోపమూ లేనిది. స్వచ్ఛమైనది. సాధారణ చైతన్యస్వభావాల తెర మరుగున గుప్తంగా ఉంచబడినది. బహిర్గతం కాబడినపుడు ముందుకు వస్తుంది. సత్వమును నిర్దేశిస్తుంది. సాధారణ చేతనను మార్పు చేస్తుంది. ఆసురిక శక్తులను బహిష్కరిస్తుంది. బాహ్యస్వ భావాన్ని పూర్తిగా మారుస్తుంది. అందుకనే గుప్తచేతనను తెరచి ఉంచేలా ఏకాగ్రత వహించమని సాధకులను మేము కోరేది. ఏకా గ్రతవల్ల, అనుభవాలవల్ల అంతరంగం తెరచుకుంటుంది. ఆంతర్యం అవగాహన అవుతుంది. నవ్యచేతన విచ్చుకుంటుంది. స్వభావము యెదుగుతుంది. వర్ధిల్లుతుంది.

*

అంతరంగ ఏకాగ్రతాసాధన ఈ క్రింది విషయాలు కలిగి ఉంటుంది.

1. హృదయంలో చైతన్యాన్ని సుస్థిరపర్చి, శ్రీమాతయొక్క నామ, రూప, భావాలపై ఏ ది సులువైతే దానిపై.. కేంద్రీకరణ.
2. హృదయంలో ఏకాగ్రత ద్వారా క్రమేపీ మనసులో నిశ్చ లత్వం.
3. హృదయంలో శ్రీమాత సాక్షాత్కారం, ఆమెచే మనో, ప్రాణిక క్రియాకలాపాల నిర్దేశకత్వం – ఇందుకొరకు ఆకాంక్ష.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

జీవితమొక అసత్యాభాస
దైవం దానికి కీలకం

చాలామంది జనులు తలుపులు మూసిన ఖైదులో ఉక్కిరిబిక్కిరయే ఖైదీలు. ఇది సహజం. తలుపులు తెరవటానికి తాళం వారి వద్దనే ఉన్నది. కాని దానిని వారు ఉపయోగించరు.

*

దైవాని కావల అంతా అసత్యము, భ్రమ; అంతా దుఃఖమయ అస్పష్టత. దైవములోనే జీవము, కాంతి, ఆనందము. దైవములోనే సర్వోత్కృష్ట శాంతి.

*

దైవము ఎక్కడో లేడు. ఆయన మనలోనే – లోలోపల, ఆలోచనలకి, భావాలకి ఎగువన – ఉన్నాడు. దైవముతోనే శాంతి, దృఢ విశ్వాసము, అన్ని సమస్యలకీ పరిష్కారము.

నీ సమస్యలన్నీ దైవానికి వప్పగించు. వాటి నుంచి నిన్ను ఆయన ఉద్ధరిస్తాడు.

*

నీవెన్నడూ ఏకాకివి కావనే విషయం మరువకు. దైవం నీతో ఉన్నాడు – నీకు సహాయంగా మార్గదర్శకుడుగా. నిన్నెన్నడూ విస్మరించడు. ఆయన నీకు స్నేహితుడు. ఆయన ప్రేమ నీకు ఉపశమనం కలిగిస్తుంది. బలం చేకూరుస్తుంది నమ్ము. సర్వమూ నీకు ఆయన సమకూరుస్తాడు.

*

దైవములోనే, దైవము చేతనే సమస్తమూ రూపాంతరీకరింపబడి మహిమాన్వితమవుతుంది. దైవములోనే సమస్త నిగూఢ రహస్యాలకు, శక్తులకు పరిష్కారము లభ్యమవుతుంది.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

పరమాత్మ నీతోనే ఉన్నాడు

నీ హృదయాన్ని తెరిచి చూడు. అక్కడ నేను సిద్ధంగా ఉండడం చూడగలవు.

*

భగవంతుడు నీలో ఉన్నాడని నమ్మినట్టయితే లేదా అలా నమ్మ డానికి కనీసం ప్రారంభించినా ఆ క్షణంలో యేదో ఒక మార్గంలో ఆ తలంపు, అనుభూతి కలుగుతుంది. అప్పుడే నీ హృదయకవా టాలు తెరువబడి ఆ గుర్తింపు కొద్దిగా నెమ్మదిగా కలుగుతుంది. దానివల్ల ఆకాంక్ష మొదలవుతుంది. తెలుసుకోవాలనే తపన పెరు గుతుంది. ఆ తపన నీ మార్గాన్ని మరింత విశాలం చేస్తుంది. నువ్వందులోకి మెల్లగా అడుగుపెడతావు. ఈ విధంగా మనిషి యెప్పుడైతే ప్రవేశించగలిగాడో అప్పుడే తనను తాను గుర్తించడం నేర్చుకుంటాడు.

ఇదే మొట్టమొదట కావలసినది. పరమాత్మ కోసం ఆకాంక్ష. తరువాత ఆ దిశగా ప్రయత్నం. నిరంతరం ఆ స్పృహలోనే ఉండడం, అందులోనే జీవించడం. అలా నిరంతరం ఉండాలంటే ఏకాగ్రత కావాలి. త్రికరణశుద్ధిగా సంపూర్ణ సమర్పణ భావం, పరిపూర్ణ దృష్టితో భగవంతుడిపై ఏకాగ్రత సాధించాలి.

హృదయగతమైన ఏకాగ్రత కావాలి. హృదయంలో ప్రవే శించాలి. అలా లోలోపలకి ఎంత గాఢంగా, ఎంత దూరం వీలైతే అంత దూరం, నువ్వు వెళ్ళగలిగినంత వరకూ పోవాలి. అన్ని వైపులా విస్తరించివున్న నీ చైతన్యసూత్రాలన్నిటినీ పోగుచేసి చుట్టచుట్టి ఒక్క మునకవేసి అడుగువరకు మునుగు.

*

అక్కడ ఒక జ్వలితజ్వాల ఉంటుంది నీ హృదయపు లోతుల్లో. అదే నీలోని దివ్యత్వం. నీ నిజమైన ఆత్మ. దాని స్వరం విను. ఆ ఆదేశాలు అనుసరించు. రాత్రింబవళ్ళు అవి స్థిరంగా అక్కడే ఉంటవి. అది చాలు మౌనంగా నీ ఆంతర్యం వైపు తిరగడానికి. అప్పుడు దాన్ని పరిశోధిస్తాం.

దివ్యసాక్షాత్కారమే జీవితానికి సార్ధకత. పరిపూర్ణ శాంతికి పర మానందానికి, సంపూర్ణ భద్రతకి సాక్షాత్కారమే మార్గం. ఆత్మ సాక్షాత్కారంతో నీ కష్టాలన్నీ మటుమాయమవుతాయి.

*

ఏ క్లిష్టపరిస్థితులలోనైనా దివ్యసన్నిధి మనకు ప్రశాంతతతో కూడిన బలాన్ని అచంచలమైన ఆనందాన్ని ప్రసాదిస్తుంది.

*

జీవాత్మ, విశ్వాత్మ అంతా ఒక్కటే. ప్రతి ప్రపంచంలోను, ప్రతి జీవిలోను, ప్రతి వస్తువులోను అణువణువునా దివ్యసాక్షాత్కారం పొంది ఆ అభివ్యక్తికి దోహదం చేయడమే మానవజీవిత పర మార్ధం.

జీవితం యొక్క అసలైన లక్ష్యం తన ఆంతర్యంలోగల ఆత్మసాక్షాత్కారం పొందడం. అదే గాఢమైన దివ్యసాక్షాత్కారం. ఆ దివ్యశక్తికి సర్వసమర్పణ చేసుకొని ఆ మార్గదర్శకత్వంలో మనసావాచాకర్మణా శారీరకధర్మాలను నిర్వర్తిస్తూ జీవించడం.

ప్రతి హృదయంలో దివ్యసాక్షాత్కారమే భవిష్యసంభావ్య పరిపూర్ణతలకు హామీ.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: నడిమింటి విజయలక్ష్మి

మనం మనంగా అవాలి. మనము అంటే యదార్ధంగా మన లోపల ఉన్నదేదో అదే. ఈ ఉన్నతోన్నత సత్త కోసం మన బాహ్య దేహాత్మను, బాహ్యజీవితాన్ని, మనస్సును అధిగమించాలనేది ఒక షరతు. ఈ ఉన్నతోన్నత సత్తయే మన యదార్ధ దివ్యసత్త. ఇది తనను తాను వ్యక్తపరచుకోవాలి, సక్రియం గావాలి.

విశ్వమంతా దైవాభివ్యక్తీకరణమే!

సృష్టి మొత్తం పరమాత్మచే, పరమాత్మ నుండే ఆవిర్భవించబడింది. ఈ సత్యాన్ని ఒక్క క్షణం కూడా మరువకూడదు. అణువణువునా అతడు దర్శనమివ్వడమే కాదు. అతడే ఆ సర్వమూ. భేదాలన్నీ భావంలోను, రూపంలోను మాత్రమే. ఇది మరిచిపోతే అంతా కోల్పోయినట్లే.

ప్రశ్న: ప్రతి వస్తువులోనూ భగవంతుడున్నాడంటారే ఆఖరికి చెత్తబుట్టలో కూడానా?

విశ్వమంతా పరమాత్మ స్వరూపం. కాని ఆ స్వరూపస్రవాహకి మూలం అసలేమీ లేనట్టనిపించే నిశ్చైతన్య జడత్వం. అక్కడి నుండి కొద్ది కొద్దిగా, క్రమక్రమంగా చైతన్య దిశగా యెదుగుతుంది.

*

దివ్యసందర్శనం అన్ని కష్టాలను అధిగమింపజేస్తుంది. అన్ని కష్టాలను అధిగమించగలగడమే దివ్యసాక్షాత్కారమంటే.

*

బాహ్యాస్వరూపాలను పైకి అగుపించే ఆకారాల కొరకైకాక లోతైన స్థిర వాస్తవ వ్యక్తీకరణలుగా దర్శించినపుడు – అవన్నీ కూడా – పరిస్థితులు, సన్నివేశాలతో సహా – ప్రచ్ఛన్న దివ్యశక్తి సందేశంగా స్వీయవ్యక్తీకరణకు దోహదపర్చేవే.

ఏ ఒక్క పరిస్థితి, రూపము, చర్య, కదలిక, మరింత లోతైన లేక ఉన్నతమైన, మరింత స్థిరమైన, అత్యావశ్యకమైన, యదార్థమైన వాస్తవాన్ని, ఒకానొక చైతన్యదిశలో, వ్యక్తీకరించకుండా ఉండదు.

*

సృష్టి సమస్తం దివ్యశక్తి గురించి చెప్తుంది, హృదయగతంగా వినగలిగే చెవులుంటే.

భౌతికస్థాయిలో సౌందర్యం ద్వారా, మానసికస్థాయిలో జ్ఞానం ద్వారా, ప్రాణికస్థాయిలో శక్తి ద్వారా, చైత్యపురుషస్థా

యిలో ప్రేమద్వారా తనకు తాను అభివ్యక్తం చేసుకుంటాడు పర మాత్మ.

తగినంత ఉన్నతస్థాయికి మనం యెదిగినప్పుడు, ఈ నాలుగు అంశాలు పరస్పరం ఏకమై ఒకే చైతన్యంలో శక్తివంత మైన సౌందర్యభరితమైన తేజస్సు కలిగిన పరిపూర్ణ ప్రేమగా, అంతటా నిండి, వ్యాపించి ఉండటం తెలుసుకుంటాం.

జగన్నాటకం రక్తి కట్టడానికి మాత్రమే యీ దివ్యచై తన్యం తనని తాను వివిధ మార్గాలుగా, వివిధ అంశాలుగా విభ జించుకొని అభివ్యక్తమవుతుంది.

*

అన్నీ పరిగణించి, ప్రపంచం మొత్తాన్ని యదాతథంగా చూచిన ట్టయితే అన్నీ అనివార్యంగానే కనిపిస్తాయి. ఈ సృష్టి, ప్రపంచం అంతా భగవంతుడు చేసిన పెద్ద పొరపాటుగా మానవమేధస్సు తీర్పు చెబుతుంది. ఇదంతా కోరికనించి జనించినదేనని అంటుంది. తనకి తాను అభివ్యక్తం కావాలని, తనని తెలుసుకోవాలని, ఆనం దించాలని యిలా వరుస కోరికల పర్యవసానమే ఈ జంజాటం. కాబట్టి ఆ కోరిక మొదట్లోనే త్రుంచేస్తే సరిపోతుంది. ఎంత త్వరగా వీలైతే అంత త్వరగా ఈ కోరికల సంకెళ్ల నించి వాటి విషమ పర్యవసానాల నుంచి విముక్తి పొందాలి అనుకుంటుంది.

కాని ఈ వినోదం యింకా పూర్తి కాలేదు. ఆఖరి ఘట్టం వరకు వేచి చూడండి. మీ అభిప్రాయం తప్పక మీరే మార్చు కుంటారు. అందులో ఏమాత్రం సందేహం లేదు అన్నదే పర మాత్మ సమాధానం.

మూలం శ్రీమాత

అనువాదం: నడిమింటి విజయలక్ష్మి

దైవాన్ని తమ హృదయాలలో పదిలపర్చుకున్న వారు సురక్షితులు.

సావిత్రి

దైవంపై సంపూర్ణ విశ్వాసం

సకల సమస్యలకు ఏకైక పరిష్కార మార్గం ఒకటుంది. అదేమంటే ఎలాంటి కష్టసమయాల్లోనైనా దైవంపై అచంచల విశ్వాసంతో దైవముపై పూర్తిగా ఆధారపడడమే. అన్నీ సవ్యంగా సాగిపోతోంటే దీనికంత ప్రాధాన్యత వుండదు. కనుక నీవు దైవంపై సమగ్రంగా ఆధారపడి నిశ్చలంగా వుంటే నిశ్చలతలో అభివృద్ధి నందగలవు.

*

అంతరాత్మ సమర్పణం యొక్క మూలం, దైవంపై అచంచల విశ్వాసమే. అలాంటి విశ్వాసం కలిగి ఉన్నవాని భావన ఇలా సాగుతుంది: "నాకు దైవమే కావాలి. మరేదీ వద్దు. నన్ను నేను ఆయనకే పూర్తిగా సమర్పించుకొంటాను. నా ఆకాంక్ష అదొక్కటే. కనుక దైవాన్ని సాక్షాత్కరించుకొంటాను. దాన్ని తప్ప నేనింకేమీ కోరను. ఆయన చర్య రహస్యమైనా, బహిరంగమైనా, అది నాలో నన్ను ఆయన వద్దకు చేర్చునట్లు పని చెయ్యాలి. నా ఇష్టప్రకారంగానే నేను ఆశించిన సమయానికే ఆ పని జరగాలని నేను కోరను. అదంతా దైవం తనకు ఇష్టమైన రీతిలో ఇష్టమైన సమయాన చేయనీ. ఆయన వెలుగు, ఉనికి, ఆనందం అన్ని కష్టసమయాల్లో పని చేయును. కనుక నేను ఆయన్ను నమ్ముతాను. ఆయన సంకల్పాన్ని అంగీకరిస్తాను. ఆయన పైనే ఆధారపడతాను. నేను నా ప్రయత్నాన్ని విడువను. నా మనస్సు నిశ్చలంగా వుండి ఆయన్నే నమ్మి యుండగా, దాన్ని ఆయన తన వెలుగులోనికి ఉన్మీలనం చెయ్యనీ. నా ప్రాణమయ సత్తా నిశ్చలంగా ఉండి ఆయన వైపే తిరిగి వుండగా ఆయన దాన్ని తన శాంత్యానందాల వైపు ఉన్మీలనం చెయ్యనీ. అంతా ఆయన కొరకే. నేనూ ఆయన కొరకే. ఏమి సంభవించినా సరే, నా ఈ ఆకాంక్షకు, ఆత్మ సమర్పణకు కట్టుబడి ఉంటాను. విశ్వాసంతో కొనసాగుతాను. అంతట నా ఆకాంక్ష నెరవేరి తీరుతుంది."

మనం ఎదగవలసింది ఈ భావనలోనే.

*

ఆ తర్వాత మనం అనుసరించవవలసిన పద్ధతి మనలను మనం దైవంతో సంబంధం కలిగివుండునట్లు వుంచుకొనడం, మరియు మన సత్తానంతా ఆయన సత్తా లోనికి రూపాంతరీకరణం కావించుకొనుటకై ఆయన్ను అర్థించటం. అంతట దైవం మనలో సాధనకు సాధకునిగను, యోగమునకు గురువుగను అవుతాడు. మన నిమ్నస్వభావం ఆయన చేత దివ్యరూపాంతరీకరణ కేంద్రంగాను, ఆయన పరిపూర్ణతకు సాధనంగాను ఉపయోగించబడుతుంది. దాని ఫలితంగా మనలోని దివ్యప్రకృతి, తన తపస్సుయొక్క ఒత్తిడి, చేతనాశక్తుల ద్వారా తన సాక్షాత్కారాన్ని కల్గించుకొంటుంది. సర్వజ్ఞుడు, సర్వశక్తిసమన్వితుడు అయిన దైవం పరిమితమైన అజ్ఞానభూమికలలో అవతరించి ఆ నిమ్నప్రకృతిని కాంతివంతం చేసి, శక్తివంతం గావించి, నిమ్నస్థాయికి చెందిన మానవ కార్యాలకు ప్రత్యామ్నాయంగా పనిచేస్తాడు.

మానసికంగా ఈ పద్ధతి దైవానికి అహంకారాన్ని పరిపూర్ణంగా సమర్పించడం ద్వారా ఉంటుంది. కాని ఇది సంక్షిప్తమైన, సులభమైన సాధన మాత్రం కాబోదు. దీనికి బ్రహ్మాండమైన విశ్వాసము, ధైర్యసాహసాలు అవసరం. వీటన్నింటికీ మించి దృఢమైన సహనం యెంతేని అవసరం.

*

అచేతనతో కూడిన స్తబ్దతని నిజమైన సమర్పణగా తరచు పొరబాటుగా భావించబడుచున్నది. కాని అచేతనతో కూడిన స్తబ్దత ద్వారా సత్యమైనది, శక్తివంతమైనది యేదీ రాదు. భౌతిక ప్రకృతి యొక్క అచేతనా స్తబ్దతయే తనను ప్రతి ఆసురిక ప్రభావానికి లోబరుస్తుంది. దైవశక్తి కార్యం ఆనందప్రదమైన, బలోపేతమైన, సహకారయుతమైన సమర్పణని కోరుతుంది. అది సత్యప్రకాశాన్విత శిష్యునియొక్క విధేయతను, అజ్ఞాన అసత్యాలకు వ్యతిరేకంగా పోరాడే దైవవిశ్వాసపాత్రుని యొక్క అంతరయుద్ధ వీరత్వాన్ని కోరుతుంది.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: బి. నరసింహయ్యా

అప్రమేయ వరదుని అభయప్రదానం

కేవలం కంటికి కనిపించేదే సత్యము అనుకునే స్థితి నుంచి వేరే ఆత్మసత్యం, పరమసత్యం ఉన్నదనే స్థితికి చేరటమే గీతాయోగము. విభక్త చైతన్యానికుండే అనేక పరిమితులను, మనసుకు అనుబంధించిన రాగద్వేషాలు, అలజడులు, అనభిజ్ఞత, లఘుతర జ్ఞాన ప్రకాశములు, పాపపుణ్యాలు, అధఃప్రవృత్తుల ద్వంద్వప్రమాణాలు, ద్వంద్వన్యాయాలు మొదలైన వాటినన్నిటినీ వొదులుకుంటే ఈ యోగమార్గంలోకి ప్రవేశించగలరు. పరమగురువు గీతాచార్యుడు ఈ విధంగా చెప్పారు: "సర్వం నాకే నివేదన చేసుకుంటూ బుద్ధిపూర్వకంగా చేసే కర్మలను నాకే ఒదిలిపెట్టు. జ్ఞానయోగాన్ని అవలంబించి నీ హృదయంతో, చిత్తంతో నాతో ఏకత్వం పొందు, సర్వకాలసర్వావస్థల్లో ఇలా ఉండగలిగితే నా కటాక్షం నీకుండి, ఎటువంటి ప్రమాదపరిస్థితుల్లోనైనా బయటపడగలవు. అహం వల్ల నీవు వినిపించుకోకపోతే అధోగతి తప్పదు."

మానవజీవితానికి అవసరమైన న్యాయాలు, ధర్మసూక్ష్మాలు, యోగశాస్త్రసారాలు చెప్పి, ఆ తర్వాత మనిషి మార్పుకు కావలసిన ప్రధమ ఆధ్యాత్మిక రహస్యాలను బోధించిన తర్వాత, ఇవి ఇంకా లోతైన గుహ్యతరమైన రహశ్యాలు. ఆ తర్వాత ఇంకా రహశ్యమైన, పరమగుహ్యతమమైన పరమ వచనం వేరే ఉన్నదని చెప్పి దానిని కృష్ణభగవానుడు తన ప్రియశిష్యుడు, యోగ్యుడు అయిన అర్జునునకు బోధించాడు. ఈ మహాసత్యాన్ని తెలియజేసే శ్లోకాలు రెండు గీతలో చిట్టచివరకు కనిపిస్తాయి. వీటికి ఏ విధమైన చర్చా చేయకుండా వాటంతట అవే సూటిగా హృదయానికి హత్తుకొని, ఆత్మకి అంతరార్థం బోధపడేటట్లుగా వదిలేశారు. అలా ఆత్మానుభవం అంతకంతకు హెచ్చరిల్లుతూ అతి సాదా సీదాగా కనిపించే ఈ అమోఘ వాక్యాలు అనంతమైన అర్థాన్ని అందీయగలవు. అత్యంత భావగర్భితమైన ఈ మాటలను అర్థం చేసుకునేటంతగా శిష్యుని తయారుచేయటానికే మిగతా పాఠ్యాంశాన్నంతా చెప్పినట్లు మనకి అనిపిస్తుంది. ఆ మిగతా భాగమంతా

కాస్త బుద్ధివికాసం, జ్ఞానం కలిగించటానికి చేసే అభ్యాసం, శిక్షణ సిద్ధాంతం మాత్రమే. "నా మనస్కుడవు, నాకు ప్రేమికుడవు, నా అభిమానివి కమ్ము. నాకు వినమ్రుడవై యుండు. నన్నే చేరగలవు. నీకు హామీ ఇస్తున్నాను. నీవు నాకు ప్రేమపాత్రుడవు కాబట్టి ఇదంతా చెపుతున్నాను. 'సర్వధర్మాణి పరిత్యజ్య, మామేకం శరణం వ్రజ....' అన్ని పాపముల నుంచి, అపరాధముల నుంచీ నిన్ను కాపాడుతాను. విచారించకు" ఇదే అన్నిటిలోకీ అతిగుహ్యతమ రహస్యము. సర్వోత్కృష్టమైన ఈశ్వర సందేశము.

భగవద్గీత మొదట్నించీ సుస్థిరమైన యోగవిధానాన్ని గురించీ, విస్తృతంగా ఉండే సుస్పష్టమైన తత్వవ్యవస్థ గురించీ, స్వభావ స్వధర్మాల గురించీ, అన్ని గుణాలకంటే ఉత్తమమైనదీ, అమరమైనదీ అగు ఆధ్యాత్మిక ధర్మానికి దారితీసే అనేక విధివిధానాలు, సూత్రాలు గురించీ పట్టుపట్టి చెపుతున్నట్లుగా ఉండి హఠాత్తుగా వాటన్నిటినీ ఖండిస్తున్నట్లు మానవాళికి ఈ విధంగా సందేశమిచ్చింది. 'సర్వధర్మాణి పరిత్యజ్య...' అన్ని ధర్మాలు వదిలిపెట్టు. పైనా, కిందా, లోపలా, బయటా, సర్వత్రా ఉండే పరమాత్మకు నిన్ను నీవు సమర్పణ గావించుకో. నీవు చేయవలసింది ఇంత మాత్రమే. ఇదే అసలు సిసలు మార్గము, అసలైన విముక్తి" ఆ జగత్ప్రభువు దివ్యరధసారధిగా, కురుక్షేత్ర ఉపద్రష్టగా అనేకములైన సత్యాలను వెల్లడించారు. ఆత్మ పరమాత్మ, పరదైవతముల గురించీ, ప్రపంచ సంక్లిష్టత గురించీ, మానవుని మనస్సు, జీవితం, హృదయం, ఇంద్రియాలు మొదలైన వాటికి పరమాత్మతోగల సంబంధాన్ని గురించీ అనేక విషయాలు తెలియచేశారు. ఇంకా మానవుడు తన ఆధ్యాత్మిక క్రమశిక్షణ, స్వయంకృషితో మర్త్యత్వం లోనుంచి అమరత్వంలోకి, పరిమిత మనఃపరిధిని దాటి అనంత ఆధ్యాత్మిక అస్తిత్వంలోకీ ఎదగగల విజయమార్గాన్ని గూడా తెలియచేశారు.

ఆ తర్వాత మానవునిలోనూ సకల జీవరాసులలోనూ నెలవైయున్న చిదాత్మ. దైవతముగా అయి మాట్లాడుతూ ఇలా అన్నారు. "ఈ స్వయంకృషి ఏదీ కూడా చివరలో అక్కరలేదు.

నీవు నాకు సర్వసమర్పణ చేసుకొని నీలోనూ, అన్నిటిలోనూ, నెలకొని ఉన్న దైవత్వం, చిదాత్మపై భారం వేసి ఆయనే దారి చూపగలడన్న సంపూర్ణ విశ్వాసం ఏర్పరుచుకున్న రోజున నీకు ప్రతిబంధకాలుగా ఉండే అన్ని నీతినియమాలనూ వదిలిపెట్టవచ్చు. నీ మనసంతా నా వైపు మళ్ళించి నా ఆలోచనతో నా భావంతో నింపుకో. నీ హృదయమంతా నాతో నింపి నీవు చేసే పనులన్నిటినీ యజ్ఞభావంతో నాకు సమర్పణగా చేయి. ఆ విధంగా సమర్పించిన తర్వాత నీ జీవితాన్నీ, ఆత్మనూ, క్రియలను నా ఇచ్ఛాశక్తి ప్రకారం నడవనీ. నా వలన ఏం జరుగుతున్నప్పటికీ విచారించకు, కలవరపడకు. నీ హృదయం, నీ మనస్సు, నీ జీవితం, నీ చర్యలు మొదలైనవన్నీ ధర్మం, న్యాయం, తప్పుతున్నట్లు కనిపించినప్పటికీ అవన్నీ మానవుడు తన పరిమితబుద్ధినీ, సంకల్పాన్నీ నడపటానికి ఏర్పరచుకున్నవే కాబట్టి చింతించవద్దు. నేను ఆచరించేది సర్వం ఎరిగిన పరిపూర్ణ వివేకం, శక్తి, ప్రేమలతో కూడిన మార్గం. అది పరిపూర్ణ జ్ఞానమయమార్గం కాబట్టి, సమగ్ర పర్యవసాన ఫలితం కోసం కావలసిన పరికరాలను, చలనాలను చక్కగా సమ్మిళితం చేయగలదు. సమగ్ర పరిపూర్ణతకు కావలసిన అనేక సూత్రాలను అది పరిష్కరించి జతచేసి అల్లగలదు.

ఈ యుద్ధభూమిలో సర్వభూతేశ్వరునిగా అంతర్గతంగానూ, బాహ్యంగానూ నీకు దర్శనమిస్తూ నీకు తిరిగి అభయప్రదానం చేస్తున్నాను. అన్ని దుఃఖాలకు, దుర్నీతులకు అతీతంగా నిన్ను నడిపించి నా దరికి చేర్చుకుంటానని నీకు వాగ్దానం చేస్తున్నాను. నీకే కష్టాలొచ్చినా, బాధలొచ్చినా దీనిని మరవవద్దు. ఈ విశ్వంలో సంపూర్ణ దివ్యజీవనం కోసం సర్వాతీతపరబ్రహ్మలో అమరత్వం దిశగా నిన్ను నడిపించగలననీ హామీ ఇస్తున్నాను.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: డా॥ ఎ. ప్రభావతి, డా॥ ఎ. వెంకటరామశాస్త్రి

సర్వదా దైవాన్ని గుర్తుంచుకో

నీవే పని చేసినా దైవాన్ని సర్వదా గుర్తుంచుకో.

*

ఇచ్చి పుచ్చుకోవటంలో, పని చేసేటపుడు, నిశ్శబ్దంగా ఉన్నపుడు, ఎప్పుడూ నాకు నీ ఆనంద స్మృతియే.

*

అన్ని ఆలోచనలు, అన్ని భావాలు, అన్ని కర్మలు, అన్ని ఆశలు దైవం వైపుగా మరల్చబడనీ. ఏకీకృతం కాబడనీ. ఆయనే మన ఆశ, మనకు రక్ష.

*

మన ఆలోచనలు, భావావేశాలు – అన్నీ, నది సాగరం వైపు సాగిపోతూన్నట్లు, దైవం వైపుగానే సాగిపోవాలి.

*

ఉజ్వల దైవచింతనలో ఎంత ప్రశాంతతత! ఎంత ఉదాత్తత! ఎంత స్వచ్ఛత!

*

దైవాన్ని ఎప్పుడూ జ్ఞాపకం ఉంచుకో. అపుడు నీవు చేసేది ప్రతీదీ దివ్యసాక్షాత్కార వ్యక్తీకరణే.

*

ఒకే వృత్తి, ఒకే లక్ష్యం, ఒకే ఆనందం – అదియే దైవం.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

> "నిశ్శబ్ద మానసంలో సర్వాతీతశక్తి పనిచేస్తుంది.
> నిశ్శబ్ద హృదయం ఆ అపౌరుషేయవాక్కును వింటుంది.
> అపార శరణాగతే అతని ఏకైక శక్తి.."
>
> సావిత్రి

దైవానికి ఉన్మీలనమై దగ్గరగా ఉండటం

దైవం పట్ల సుముఖత కలిగి ఉండటం (దైవానికి హృదయాన్ని తెరిచి ఉంచడం) అంటే భగవంతుని శక్తినీ, ప్రభావాన్నీ అందు కోగల సంకల్పాన్నీ కల్గి ఉండటం. పురోగమనంలో దానిని విని యోగించుకోవడం. ఆ చైతన్యస్పర్శలో ఎప్పటికీ ఉండిపోవాలనే సుస్థిర ఆకాంక్షను కల్గి ఉండటం అని అర్థం. నిజానికి విశ్వాసమే శక్తీ, చెతన్యమూ. ఇవి ఎప్పుడూ నీతో, నీ చుట్టూ, నీ అంత రంగంలోనే ఉన్నాయి. నీవు చేయవసిందల్లా వాటిని పొందే మార్గంలో నీలో నీకేదీ అడ్డుతగలకుండా చేసుకోవడమే...

ప్రశ్న: శ్రీమాతకు ఉన్మీలనం పొంది (తెరుచుకోవడం) అయి ఉండటమెలా?

ఈ క్రింది పద్ధతులు ద్వారా –

1. 'మిమ్మల్ని' నిరంతరం లేదా నియమితకాలంలో జ్ఞప్తియందు ఉంచుకోవడం?

   మంచిదే....

2. మీ నామాన్ని జపించుతూ స్మరణ –

   సహకరిస్తుంది.

3. ధ్యానము సహాయంతో –

   ధ్యానము చేసే అలవాటు లేకపోతే కష్టం.

4. మీకే విధేయులై, మిమ్మల్ని ప్రేమించేవారితో సంభాషిస్తూ ఉంటుంటే....?

ఇది చాలా అపాయకరం.... ఎంచేతంటే మాటలు మాట్లా డేప్పుడు అనవసరమైన మాటలూ, లేదా పనికిరాని ఊసులు రాగ లవు –

5. పోనీ మీ గ్రంథాలను చదవడం ద్వారా....

   మంచిది.

6. మీ గురించియే చింతన చేస్తూంటే...?

   చాలా మంచిది....

7. నిజమైన నిష్కల్మషమైన ప్రార్థనలతో....

మంచిది... తనను తాను పూర్తిగా సమర్పించుకొంటేనే తాను దైవానికి తెరుచుకొని ఉన్నట్లు.

సమచిత్తము, ప్రేమ, చైతన్యవృద్ధి జరుగుతూ ఉంటేనే దైవంతో మన సాన్నిహిత్యం పెరుగుతుంది. మనలోని అహంకార మాలిన్యాన్ని తొలగించుకొని మనల్ని మనం పరిశుద్ధం చేసుకొంటూ వికసిస్తున్నకొద్దీ దైవంతో మన సాహచర్యం ఇంకా ఇంకా విస్పష్టమౌతూ, సచేతనమౌతుంది.

*

దైవంతో ఉన్న అనుబంధం దైవాన్నే అల్లుకొని అచ్ఛాదితమై ఆతడినే అలంబనగా చేసుకొంటుంది. అది ఎప్పటికీ విడివడదని కచ్చితంగా చెప్పొచ్చు.

*

దైవం యెడల వాత్సల్యానుభూతి: ఇది మధురమైన విశ్వాసభరితమైన సున్నితభావన. ఈ భావన తనకు తానుగా తిరుగులేకుండా, షరతులు లేకుండా దైవానికి సమర్పితమౌతుంది.

*

దైవంతో అన్యోన్యత: ఎటువంటి నిర్బంధం లేకుండా పూర్తిగా దైవానికి, శరణాగతమవ్వడం. ఆయన దివ్యప్రభావానికి వ్యక్తిలోని అణువణువు లోనై దానిని పరిపూర్ణంగా స్వీకరించడం.

*

దైవంతో సర్వసమగ్రమైన అన్యోన్యస్థితి: వ్యక్తిలోని సర్వస్వం మరి దేనికీ కాక దైవస్పర్శకు మాత్రమే స్పందించి, అనుకంపన చెందడం.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: హార్షవర్ధన్

నాకొక తియ్యని బుల్లి తల్లి ఉన్నది
ఆమె నా హృదయంలోనే వసిస్తుంది.
మేమెంతో కలిసిమెలసి ఆనందంగా ఉంటాం.
విడిపోము మేమెన్నటికీ....

28 మార్చి 1958
దైవానికి సంబంధించినదే ఆలోచించు.
29 మార్చి 1958
దైవం కొరకే జీవించు.
30 మార్చి 1958
దైవాన్నే కాంక్షించు.
1 ఏప్రిల్ 1958
దైవం కోసమే పనిచెయ్యి
2 ఏప్రిల్ 1958
దైవాన్నే సేవించు.
3 ఏప్రిల్ 1958
దైవాన్నే అంటిపెట్టుకొని ఉండు.
4 ఏప్రిల్ 1958
దైవమే కావాలని కోరుకో
5 ఏప్రిల్ 1958
దైవాన్నే అన్వేషించు.
6 ఏప్రిల్ 1958
దైవాన్నే ఆరాధించు.
7 ఏప్రిల్ 1958:
దైవమనే దొక్కటే నిజం, మిగిలినదంతా బూటకం. అయినా దేవుడే అంతటా మహాత్మునిలోనూ, పాపాత్మునిలోనూ ఉన్నాడు.
8 ఏప్రిల్ 1958
దైవం మాత్రమే వాస్తవం. తక్కినదంతా భ్రాంతి అయినా దైవమే అన్నింటా ఉన్నాడు. ఋషిసత్తముడిలో ఉన్నాడు. మూర్ఖుడిలోనూ ఉన్నాడు.

14 ఏప్రిల్ 1958

ప్రేమ అంటే కేవలం దైవమే – మిగిలినదంతా స్వార్థాన్ని ఆధారంగా చేసుకొన్న మోహరాగలంపటం. కానీ దైవ ప్రేమే సర్వం లోనూ, సర్వత్రా ఉన్నది.

22 మార్చి 1967

ఈ సమస్త సృష్టిలో దాగివున్న అసలు సత్యం ఎవ్వరికీ తెలియదు. కానీ ప్రతి ఒక్కడూ నాకు తెలుసు అనే అంటాడు. కాని అసలు వాస్తవం ఎవ్వరికీ తెలియదు. ఏదో ఒకనాటికి ఆ సత్యం రూపుదాల్చిందా – ఇక్కడున్నవాళ్లంతా – వీళ్లే కాదు – ఎక్కడున్న వాళ్లైయినా – వాళ్లలోని అంతులేని అజ్ఞానానికీ, వాళ్లు సత్యాన్ని గూర్చి చేసే బూటక వ్యాఖ్యలకి బెంబేలెత్తిపోతారు.

అందుకు నేనిచ్చే సలహా. ఇలా సత్యం గూర్చి తీర్పు నివ్వడం మానుకొని, చక్కగా ప్రశాంతంగా ఉంటే సరిపోతుంది. అదే శ్రేయస్కరం....

10 జూలై 1968

మనం ఉండాల్సిన నిజస్థితి ఏమిటంటే దైవాన్ని సంపూర్ణంగా ఆలింగనం చేసుకోగల సర్వసమర్పిత ప్రేమలో లీనమైపోవడమే.... ఇక దానిలో ఇది చేయాలి, ఇది కాదు..., వీళ్లని చూడాలి, వాళ్లని పట్టించుకోకూడదు... ఇదిగో ఇందతా అనవసరం. ఆ దివ్యప్రేమానుభవం. గనుక అయితే ఇక ఏమి జరుగుతున్నా దానిలో నిహితంగా ఉన్న దైవసంకల్పాన్ని గ్రహించి దానికి తేలిగ్గా విధేయుడై ఉంటాడు.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: సి. హర్షవర్ధన్

ఓ దైవమా! నీవు నాకు అంతుపట్టవు. అర్థము కావు. నా నిర్మలతమ నిశ్శబ్దభక్తిలో నిన్నే ఆరాధిస్తాను.

నిత్యజీవన సూత్రాలు

ఉదయం నిద్ర నుంచి లేస్తూనే హడావిడిగా పనులు ప్రారంభించకుండా... మనల్ని మనం కూడదీసుకుని ప్రశాంతంగా ఉండి దైవాన్ని ప్రార్థిస్తూ, ఆ రోజంతా చేయబోయే ప్రతి పనిని దైవాన్ని గుర్తుచేసుకుంటూ చేస్తానని తీర్మానించుకోవాలి. అది ఎట్టి పరిస్థితులలోనూ పాటిస్తానని వాగ్దానం చేసుకోవాలి.

అలాగే నిద్రపోయే ముందు కూడా నీ సర్వశక్తుల్ని ఏకం చేసుకుని ఏకాగ్రతతో కొంచెం సేపు నిశ్శబ్దంగా ఉండి, గడచిన రోజంతా నీవు చేసిన పనులన్నీ ఒక్కసారి తరచి చూసుకోవాలి. ఏయే సమయాల్లో నువ్వు దైవాన్ని మరచిపోయావో గమనించాలి. అలాంటి మరుపు మళ్లీ సంభవించకూడదని దైవాన్ని ప్రార్థించు.

*

జీవితంలోని ప్రతీ చర్య, ప్రతి చిన్నపని, ప్రతి కదలిక, ప్రతి ఆలోచన, ప్రతి ఉద్వేగం, ప్రతి భావన.. అత్యంత సామాన్యమైన చర్య కూడా నువ్వు దైవానికి సమర్పించుకొన్నప్పుడు, ఈ పని నేను దైవార్పణంగా చేశానా అని ప్రశ్నించుకున్నపుడు.... నీ దృక్పథమే మారిపోతుంది. అపుడు జీవితంలోని ప్రతీ చర్య, ప్రతీ కదలిక, ఆలోచన, ప్రతీ భావన, ప్రతీ సామాన్యవిషయం కూడా అత్యంత ప్రాధాన్యమైన విషయంగా కనిపిస్తుంది. అదే సాధన. ఆ విధంగా ప్రతీ కదలిక మనం పరిశీలించుకున్నప్పుడు మన దృక్పథంతో పాటు, అంతకు ముందు లేని ఒక వెలుగులో జీవితం ప్రకాశిస్తుంది.

*

శ్రీమాత ఎల్లప్పుడూ నీతోనే ఉందన్న విషయాన్ని జ్ఞాపకం పెట్టుకోవాలి. శ్రీమాతను సంభోధిస్తూ ఆమెను ఈ క్రింది విధంగా ప్రార్థించు. ఆమె నీ కష్టాలను తొలగిస్తుంది.

*

శ్రీమాతా!

నాలోని జ్ఞానప్రకాశానివి నీవే
నా ఆత్మపరిశుద్ధతవు నీవే
నా ప్రాణిక నిశ్చలశక్తి నీవే
నా శరీరంలోని పటుత్వం నీవే

నిన్నే నమ్ముకున్నాను. నీకే నన్ను నేను సంపూర్ణంగా అర్పించుకున్నాను. నీకు మాత్రమే చెందాలని ఆకాంక్షిస్తున్నాను. నా మార్గంలోని అవరోధాలను తొలగించు శ్రీమాతా!

*

నిజానికి మనం నిరంతరం ఆకాంక్షించే స్థితిలోనే ఉండాలి. అలా చేయలేనపుడు కేవలం పసిబిడ్డవలె నిర్మలంగా ప్రార్థన చేయాలి.

మూలం: శ్రీమాత
అనువాదం: డి. సత్యవాణి

ఉల్కలు – సిద్ధి

ప్రశ్న: శ్రీమాతా! ఉల్కలను చూచినప్పుడు ఎవరైనా ఆకాంక్షిస్తే అది ఒక సంవత్సరంలోగా సిద్ధిస్తుందంటారు. నిజమేనా?

అసలు దీని అర్థం ఏమిటో తెలుసా? ఆ ఉల్క నీ కంటబడినపుడు నీ ఆకాంక్ష సూత్రీకరింపబడి ఉండాలి. ఉల్క ఎంతో సేపు ఉండదు. అప్పటికే నీ ఆకాంక్ష రూపుదాల్చి ఉంటే, అది అంతకు ముందు ఎంతసేపటినుంచో నీ చైతన్యానికి అగ్రభాగాన ఉందన్న మాట. ఇది సాధారణ విషయాలకు వర్తించదు. ఆధ్యాత్మిక ఆకాంక్షలకే వర్తిస్తుంది. సరిగా అదే సమయంలో ఆధ్యాత్మిక ఆకాంక్షను రూపొందించుకోగలిగావంటే, దాని అర్థం అది అప్పటికే అక్కడ ఉందన్న మాట. అది నీ చైతన్యం యొక్క అధీనంలోనే ఉన్నది. నీ చైతన్య అధీనంలో ఉన్నదానిని త్వరితంగానే సంసిద్ధం చేసుకోగలగుతావు. ఈ ప్రయోగం చేసే అవకాశం నాకోసారి కలిగింది. సరిగ్గా ఉల్క కదిలిపోయే సమ

యాన నా చైతన్యం నుంచి తటాలున లేచింది. సరిగ్గా అదే క్షణంలో – (ఆకాంక్ష) – 'నా శరీరానికి దివ్యత్వ సంయోగసిద్ధి' సంవత్సరం దాటకుండానే అది సిద్ధించింది.

కాకపోతే – అది ఉల్క వల్ల కాదు. అది (ఆకాంక్ష) నా చైతన్యమంతా నిండి ఉంది. అది తప్ప నాకు మరో ఆలోచన లేదు. అదే అపేక్షించాను. ఆ ఆలోచనే నాకు. అందుకొరకే ప్రవర్తించాను. ఒక జీవితకాలం పట్టేది, ఒక్క సంవత్సరకాలంలోనే జరిగింది. (కనీసం 35 సం.లు పడుతుంది.)

ఇది ఎందువల్ల సిద్ధించిందంటే నా ఆలోచన అదే కాబట్టి. ఉల్క చలిస్తూ పోయే క్షణంలో అదే ఆలోచనలో ఉంటూ (ఆకాంక్ష) రూపొందించగలిగాను కాబట్టి. అదేమీ అస్పష్ట ముద్ర కాదు. స్పష్టమైన మాటలలో సూత్రబద్ధమైనది. 'To realize union with the Divine' – అంతరంగ దైవముతో సమైక్యత.

కాబట్టి ఇక్కడ ఉల్క ప్రధానం కాదు. ఉల్క కేవలం బాహ్యప్రదర్శన. అంతే. నీ సత్యము తాలూకు ఇచ్ఛ సర్వమూ ఒకే అంశంపై కేంద్రీకరింపబడాలి. ఇదే ఇక్కడ కావల్సినది.

*

ప్రశ్న: మీ కొరకెవరేమి చేసినా, దానిని ప్రతి క్షణము ఎలా జ్ఞాపకముంచుకోవటం? ఒకరు ప్రత్యేకంగా అర్పణ కావించుకోవాలనుకుంటారు. ఇది దైవము కోసమేనని మరిచిపోకుండా ఎలా ముందుకు సాగిపోవటం?

ఇది సాధించటానికి పట్టువదలని ఇచ్ఛ, గొప్ప ఓరిమి కలిగి ఉండాలి. ఒక్కసారి నిర్ణయం తీసుకున్నపుడు నీకు అండగా, సహాయంగా, దైవం అక్కడ ఉంటుంది. ఇది అంతరంగ హృదయంలో అనుభావ్యమవుతుంది.

ప్రశ్న: దైవంసర్గంలో ఎప్పుడూ ఉండాలంటే ఏమి చేయాలి? ఈ సంసర్గమునుంచి ఎవ్వరూ, ఏదీ మళ్లించకుండా...

ఆకాంక్ష – చిత్తశుద్ధి

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

మనస్సును ప్రశాంతంగా ఉంచుకొనేది ఎలా?

(మనస్సును ప్రశాంతంగా ఉంచుకొనటంలో) సరైన ఫలితాన్ని కోరేవారు తప్పనిసరిగా చేయాల్సింది.. వారి మనస్సు నిశ్శబ్దంగా ఉండి తీరాలి. అప్పుడే చేతనను కేంద్రీకరించడాన్ని ఆశించ వచ్చు.

ముందుగా మనస్సు మరియు చేతన; ఈ రెంటి మధ్య ఉన్న భేదాన్ని అనుభవంలో గ్రహించాలి. అవి రెండు భిన్నమైన విషయాలు.

*

ప్రశ్న: అమ్మా! మనస్సు యొక్క జోక్యాన్ని నిరోధించటం ఎలా?

ఆహ్: ముందుగా దానిని గట్టిగా వాంఛించాలి. తర్వాత ఎవరైనా గట్టిగా అరుస్తున్నప్పుడు "ప్రశాంతంగా ఉండండి. అర వకండి. నిశ్శబ్దంగా ఉండండి!" అని చెప్పినట్లుగానే మనస్సు తన సలహాలతో జోక్యం చేసుకొనేందుకు ముందుకు రాగానే దానికి అలాగే చెప్పాలి. దానిని శాంతింపచేయాలి. దాని అల జడులను అరికట్టాలి. దానిని మౌనంగా ఉంచాలి. అందుకోసం ముందుగా దాని మాటలను వినటం మానుకోవాలి. చాలాసార్లు అది దాని పనిని ప్రారంభించగానే, అంటే దాని ఆలోచనలను నీవు వినగానే, వాటిని అవగాహన చేసుకొనేందుకు ప్రారంభించ గానే, అది ఈ (మానసిక) దుర్బలత్వాన్ని పసిగట్టి, నీవు దాని సూచనలపట్ల ఆసక్తిగొన్నట్లు అర్థం చేసుకొంటుంది. ఇంకేం! దాని పనిని అది నెమ్మదిగా కొనసాగిస్తుంది. అందుకే దానిని అసలు పట్టించుకోవద్దు. ఖాతరు చేయవద్దు.

ప్రశ్న: మనస్సులో సాగే చర్చలను ఆపడం ఎలా?

అందుకు ముందుగా చేయాల్సింది వీలైనంత తక్కువగా మాట్లాడటం. నీవేమి చేస్తున్నావో దానిని గురించే ఆలోచిం చటం. అంతే. చేసినదానిని గురించిగాని, చేయబోయే దానిని గురించిగాని ఆలోచించడం మానెయ్యాలి. జరిగిపోయినదాని

గురించి విచారించటంగానీ, జరుగబోయేదాని గురించి ఊహించ డంగానీ చేయకూడదు. నీకు సాధ్యమైనంతగా, నీ ఆలోచనలలో పొడచూపే నిరాశా నిస్పృహాలను గమనించి (నీకు నీవై) స్వచ్ఛం దంగా ఆశావహ దృక్పథం అలవరచుకోవాలి.

మీలో ప్రతి ఒక్కరికి నేను చెప్పదలచింది, మీరు తప్ప నిసరిగా ఇలా ప్రయత్నించండి – ఎక్కువగా అవసరం లేదు. ప్రతి రోజు ఒక గంట చాలు – ఎంతవరకు అవసరమో అంతవ రకే మాట్లాడండి. నిత్యజీవితంలో ఒక గంట సమయాన్ని ఎన్ను కోండి. అది కూడ మీకు బాగా అనుకూలమైన సమయాన్నే. ఆ సమయంలో మాత్రమే ఎంతవరకు అవసరమో, అంతవరకే మాట్లా డేలా నిన్ను నీవు నియంత్రించుకో. అయితే, అసలు సంగతేమి టంటే, తప్పనిసరిగా ఏది అవసరమో, ఏది కాదో తెలుసుకో వడమే చాలా కష్టం. నిన్ను నీవు, అర్థం చేసుకొనటం అనేది దానికదే ఒక అధ్యయనం. అయితే అలా చేస్తూ పోగాపోగా, అది నీకే బాగా అర్థం అవుతుంది. ఆ తరువాత మాట్లాడడం అనేది అంతగా అవసరంలేదని మాటలతో పనిలేకుండా మౌనంగా ఉండిపోవడం అనేది ఏమంత కష్టం కాదనీ తెలిసిపోతుంది. అలా కాక, నీవు మాట్లాడడం ప్రారంభించగానే, రెండు, మూడు లేదా పది, ఇరవై మాటలు అవసరం లేకున్నా వ్యర్థంగా మాట్లా డటం జరుగుతుంది.

*

ఏది ఏమైనా, ఇంకా పూర్తిగా నీపై నీకు అదుపు అనేది సాధ్యం కాకున్నా. (ఈ ప్రయత్నంలో) నీవు ఒక స్థాయికి చేరుకుంటావు. దీనిని నీ మెదడులోని (శ్రీమాత తన చేతిలో కనురెప్పల పైభా గాన్ని చూపుతున్నారు) కదలికలన్నింటినీ పారద్రోలి, ఏ స్పందనా లేని స్థితికి చేరుకుంటావు. మనస్సు ఉపరితలంలో చాలా సున్ని తంగా ఉంటుంది. నీవు చదివే పుస్తకంలో ఒక ఖాళీ పేజీనీ చూస్తున్నంతగా అంతా ఖాళీగా ఉంటుంది. వ్యావహారికంగా కూడా నీవు పూర్తిగా ఏమి లేనంతగా (ఖాళీగా) అయిపోతావు.

నీవు ఇంటి దగ్గర ఉన్న సమయాలలో ఇలా ప్రయత్నించి చూడు – ఇది చాలా ఆసక్తిగొలిపే విషయం – అలా చేసాక నీ తలలో ఎక్కడో ఒక చోట చిన్న అంశం ఏదో నృత్యం చేస్తున్నట్లు అనిపిస్తుంది – తన ఆలోచనలతో ఏదో తనను వేధిస్తున్నట్లు చెప్పగా, శ్రీఅరవిందులు తన చేతితో ఆ నృత్యం చేసే భాగాన్ని, ఒక పురుగును ఏరి అవతల పారేసినట్లు తీసేయడం నేను చూసాను. (శ్రీమాత తన చేతివేళ్ళతో ఆ పని చేసినట్లు అభినయించి చూపారు) అంతే, అంతా ప్రశాంతం, ప్రకాశవంతం – అదంతా కంటికి కనిపించినంత స్పష్టంగా ఉంది. ఆయన ఏమీ మాట్లాడకుండా తీసి అవతల పారేసారు తెలుసా! అంతే, ఆ పని అయిపోయింది.

*

ప్రశ్న: మనస్సుయొక్క జోక్యాన్ని నిరోధించేందుకు ఏమి చేయాలంటారు?

మనస్సు మౌనంగా ఉండటం నేర్చుకోవాలి. ప్రశాంతంగా ఉండడం అలవాటు చేసుకోవాలి. ఏమాత్రం గొడవ చేయకుండా జాగ్రత్తగా ఉండాలి. నీవు నీ మనస్సును నిశ్శబ్దంగా ఉండిపోయేలా చేయాలనుకుని నీకై నీవు ప్రయత్నిస్తే అది చాలా కష్టమైన పనే. ఒక రకంగా అది అసాధ్యం కూడ. నిజానికి బాహ్యాతలంలోవున్న మనస్సు తన పనిని ఎన్నటికి మానుకోదు – రికార్డింగ్ మిషన్‌లాగ ఆగకుండా అది తన పనిని తాను చేస్తూనే ఉంటుంది. అది తాను రికార్డు చేసినదంతా తిరిగి తిరిగి వినిపిస్తూనే ఉంటుంది. దానిని ఆపే మీట ఉంటే తప్ప అది, అలా అక్కడ ఆగకుండా కొనసాగుతూనే ఉంటుంది. అయితే మరొక ప్రక్క నీవు నీ చేతనను మామూలు స్థాయినుండి ఉన్నత స్థరాలకు లేవనెత్తగలిగిన యెడల, ఉన్నతశ్రేణినుండి అవతరించే వెలుగు, నీ మనస్సును శాంతపరచి, దానిని ఇంకా తిరగకుండా చేసి, అలా అవతరించిన మౌనాన్ని స్థిరపడేలా చేయగలుగుతుంది. ఈ ఉన్నతస్థరంలోకి ఒక్కసారి గనక నీవు ప్రవేశించగలిగితే, ఇంక నీవు దానినుండి బయటపడలేవు. బాహ్యామనస్సు ఎప్ప

టికీ ప్రశాంతంగానే ఉంటుంది. ఒకే ఒక్క పరిష్కారం ఏమిటంటే ఉన్నతమైన ఆ వెలుగుకోసం ఆకాంక్షించడమే.

*

ధ్యానం ద్వారా పొందే మనో ప్రశాంతతత కొద్దిసేపు మాత్రమే ఉంటుంది. నీవు ధ్యానములోంచి బయటకి రాగానే, అదే సమయంలో నీ మానసిక ప్రశాంతినుండి కూడ బయటపడడం జరుగుతుంది. నీ మనఃప్రాణశరీరాదులలో సుస్థిరమైన ప్రశాంతత నిన్ను నీవు దైవానికి నివేదన చేసుకొన్నపుడే పూర్తిగా సాధ్యపడుతుంది. నీవెపుడైతే, నేను – నాది అనేది ఏమాత్రం మిగలకుండా, ఈ భౌతికాన్ని, ఇంద్రియ సంవేదనలను, భావాలను, ఆలోచనలను – అన్నీ దైవపరం చేయగలిగావో, అపుడు దైవం నీ పూర్తి బాధ్యతను తానే స్వీకరిస్తాడు. ఇంక అపుడు నీవు దేనిని గురించీ చింతించాల్సిన పని లేదు.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: కొంగర భాస్కరరావు

నిరంతర దైవస్మరణ

(నిరంతరం) దైవస్మృతి లేదా స్మరణలో (పద్ధతి, లక్ష్యం గురించి) నీవెప్పుడూ అప్రమత్తంగా ఉండాలి. ఉపేక్ష కూడదు. విస్మృతిలోనే గుణాలు విజృంభించి వశపర్చుకుంటాయి. యోగి భ్రష్టుడవుతాడు. అస్థిరుడై పతనమవుతాడు. త్రోవ తప్పుతాడు. నీ యోగలక్ష్యాల స్మృతిని అన్ని విషయాలలోను, సంఘటనలలో నిరంతర దైవస్మరణగా మార్చుకోగలిగితే అప్రమత్తమనేదే ఉండదు. అదే గీతలోని నిత్య అనుస్మరణ.

*

(గీతా వ్యాసాల నుంచి)

దివ్యచైతన్యమును మొదట అద్భుతమైన గొప్ప క్షణాలలోను లేదా ప్రశాంతమైన ఉజ్జ్వలసమయాలలోను కనుగొన్నప్ప

టికి దానినంతా కలిపి ఒక్కసారిగా నిలబెట్టుకోలేము, లేదా ఇచ్ఛానుసారంగా వెనుకకు పిలవలేము. వ్యక్తిచైతన్యాన్ని దైవంలో నిలకడగా పట్టి ఉంచడానికి తరచుగా అశక్తతే కారణం అవుతుంది. ఆ దివ్యప్రకాశం నుంచి ఎన్నో దీర్ఘవియోగ రాత్రులు, గంటలు లేదా క్షణకాలాల తిరుగుబాటు, అపనమ్మకం లేదా ఓటమి ఉంటుంది. అయినా కాని, అభ్యాసంతో కూడిన సంయోగం వల్లను, అనుభవాన్ని నిరంతరం పునరావృతం చేసుకోవటం వల్లను, అత్యున్నత చైతన్యశక్తి సత్వంలో వృద్ధిపొందుతుంది. ప్రకృతిని శాశ్వతంగా కైవసం చేసుకుంటుంది. మానసిక సామర్థ్యం వల్లను, పట్టినపట్టు వీడకుండా బాహ్యంలోకి పోయే మానసికప్రవృత్తి వల్లను ఇది కూడా చాలా కష్టమైనదిగా కనిపిస్తున్నదా? అప్పుడు తేలికైనమార్గం, చేసే కర్మలన్నీ కర్మల అధిష్టానదైవం కోసమే చేయడం, అలా బాహ్యంలోకి పోయే మానసికప్రవృత్తిని అంతర్గత ఆధ్యాత్మిక సత్వంతో విలీనం చేయుటం, అంతటి గమనప్రవృత్తి సమయంలో కూడా శాశ్వతసత్యం వైపుకు వెనకకు రప్పించి దాని మూలంతో అనుసంధానించగలగడం. అప్పుడు పురుషోత్తముని ఉనికి సహజమానవుని మీద అతడు ఒక దేవతాశక్తిగా, ఒక అంతరాత్మశక్తిగా అయ్యేదాకా దానితో నింపబడి వృద్ధి అవుతూంటుంది; జీవితమంతా నిరంతరం దైవస్మరణగా ఉంటుంది, పరిపూర్ణత కూడా వృద్ధి అవుతుంది. మానవ అంతరాత్మ పూర్ణ అస్తిత్వం పరమాత్మ అస్తిత్వంలో ఏకమవుతుంది.

కాని ఈ నిరంతర దైవస్మృతి, ఆయన పరంగా మన కర్మల ఉద్ధారణ కూడా పరిమితమానస శక్తికి అసాధ్యం అనుకోవచ్చును. ఎందువల్లనంటే దాని మతిమరుపులో అది కర్మ వైపుకు, దాని బాహ్య అభ్యంతరంలోని వస్తువు వైపుకు మరలుతుంది. అంతరంగంలోకి దృష్టి మరల్చాలనే స్మృతినిగాని, ప్రతి గమనాన్ని దైవసాన్నిధ్యం చెంత ఉంచాలనిగాని అనుకోదు. అప్పుడు మార్గం ఏమిటంటే, కర్మలో నిమ్నజీవిని నియంత్రించి, ఫలితం ఆశించకుండా కర్మలను చేయడం. ఫలితాలన్నింటిని సన్యసించాలి. ఏదైతే కర్మను నిర్దేశిస్తుందో ఆ మహాశక్తికి వద

లివేయాలి. అయినా కాని ప్రకృతిమీద ఆ శక్తి విధించే కర్మను తప్పక ఆచరించాలి. దీని అర్థం ఏమిటంటే, అడ్డం క్రమంగా సన్న గిల్లుతుంది. తేలికగా మాయమవుతుంది. మనసుకు దైవాన్ని స్మరించే విముక్తి లభించి, దైవచైతన్యంలోని స్వతంత్రతలో తనను తాను స్థిరపరచగలుగుతుంది.

*

భౌతికచైతన్యంలోని ఒక రకమైన జడత్వం దానిని అది చేసే కర్మలోని గాడిలో బంధిస్తుంది, దాని వలన అది అందులో స్థిర పడి, యథేచ్ఛగా స్మరించలేదు.

*

నీవు పేర్కొనే అడ్డంకులన్నీ చాలా సహజమైనవి, సాధారణంగా చాలామందికి వచ్చేవే. పోల్చిచూస్తే, ఒకరికిది సులభం. ఒకరు ప్రశాంతంగా, ధ్యానంలో కూర్చున్నప్పుడు ఎరుకతో స్మరిస్తూ ఉండగలరు. కాని అదే వారు తీవ్రమైన పనిలో ఉండవలసివస్తే కష్టసాధ్యం. ఆ స్మృతి, కర్మలో, చైతన్యం అనేవి అంచెలంచె లుగా రావాలి. అవి అన్నీ నీకు ఒక్కసారిగా రావాలని ఆశిం చవద్దు. ఎవరూ ఆ విధంగా అన్నింటినీ ఒక్కసారిగా పొందలేరు. అది రెండు విధాలుగా వస్తుంది. మొదట, ఎవరైనా శ్రీమాతను జ్ఞాపకం ఉంచుకోవటానికి అభ్యాసం చేస్తూ, ప్రతి తడవ ఏదైనా చేసేటటువంటి కర్మను ఆమెకు అర్పించగలిగితే (పని చేస్తున్న సమయమంతటిలోనూ కాదు, కాని ఆరంభంలోను, గుర్తు చేసు కోగలిగిన ప్రతిసారి) అప్పుడు అది నెమ్మదిగా సులభంగా ప్రకృ తికి అలవాటుగా మారుతుంది. ఇక రెండవది, ధ్యానం వలన అంతరంగచైతన్యం వృద్ధి అవటం మొదలవుతుంది. కొంతకాలం తర్వాత, ఒక్కసారిగాను హఠాత్తుగాను కాకుండా, ఇంకా ఎక్కు వెక్కువగా దానంతటదే శాశ్వతమవుతుంది. ఆ చైతన్యం నుంచి బాహ్యంలోకి పనిచేసేదానిని మొదట ఎవరైనా భిన్నమైన చైత న్యంగా అనుభూతి పొందుతారు. మొదట ఈ ప్రత్యేకచైతన్యం కర్మలో ఉన్నప్పుడు అనుభూతిచెందరు. కాని కర్మ ముగిసిన తక్షణమే అది ఆ సమయమంతటిలో అక్కడే ఉండి వెనకనుంచి

అవలోకిస్తున్నట్లు వారు అనుభూతి పొందుతారు. దాని తరువాత కర్మ సమయంలో కూడా దాని అనుభూతిపొందటం మొదలవుతుంది. అది ఎటువంటిదంటే ఒకే అస్తిత్వానికి రెండుపార్శ్వాలున్నట్లు – ఒకటి అవలోకిస్తూ, వెనుకనుంచి దన్నుగా ఉంటూ శ్రీమాతను స్మరిస్తూ, అర్పిస్తూ ఉండగా, మరొకటి కర్మనాచరిస్తూ ఉంటుంది. ఇది జరిగినప్పుడు, నిజమైన చైతన్యంతో కర్మనాచరించడం ఎక్కువెక్కువగా సులభమవుతుంది.

ఈ మాదిరిగానే మిగిలినవన్నీను. అంతరంగ చైతన్యం పురోభివృద్ధితోనే నువ్వు చేస్తున్న విషయాలన్నీ సరి అవగలవు.

మూలం: శ్రీ అరవిందులు

అనువాదం: డా॥ టి. ప్రసన్నకష్ణ

అన్ని వస్తువులలో దైవాన్ని చూసెదను గాక

అన్నిటిలో ఉన్నది ఒకే ఆత్మ; అంతటా ఉన్నది ఒక దైవమే. అందరూ ఉన్నారు దైవంలో. అందరూ దైవమే. అంతకు మించి ఏదీలేదీ విశ్వంలో. ఈ ఆలోచన, ఈ నమ్మకము, ఈ స్థిర ఆంతరంగిక జ్ఞాపకమే, సాధకుని సర్వ చైతన్యాసారమయ్యే వరకూ – సాధకుని చైతన్యానికి ఒక సంపూర్ణ నేపథ్యం.

ఈ తరహా జ్ఞాపకము, ఒక స్వయంక్రియాత్మక ధ్యానము, తప్పనిసరిగా అంతరంగంలో – ఒక బృహత్తరమైన, నిరంతరాయమైన దర్శనంగా; ఒక విస్తృతమైన, సర్వాత్మకమైన – ఎల్లప్పుడూ శక్తివంతంగా జ్ఞాపకముంచుకొని స్థిరంగా ధ్యానించే – ఒక చైతన్యంగా మార్పు చెందుతుంది. ఎందుకంటే, ఈ చైతన్యం, అనుక్షణం, బలవంతంగా, సత్తా, దాని ఇచ్ఛ, చర్యలను, వాటి మూలాన్ని – ప్రశ్నింపజేస్తుంది. తక్షణమే, వేరు వేరు రూపాలు, దృశ్యాలతోను, వాని కాధారము, కారణము, అతీతము (అయిన దైవం) తోను, తాదాత్మ్యం కల్గుతుంది.

ఈ మార్గము – విశ్వాత్మ అంతటా చేసే పనులను భౌతి కదృష్టితో చూసినంత స్పష్టంగా, సంపూర్ణంగా, సజీవంగా, చూప కుండా, దాని అంత్యమును చేరలేదు. ఈ మార్గము శిఖరాగ్రాల్లో – అతీతము, అతిమానసము సమక్షంలో – ఒక స్థిరజీవనము, ఆలోచన, ఇచ్ఛ, ఆచరణలుగా ఎదుగుతుంది.

మన ఎరుకతో ఏది చూసినా, విన్నా, స్పృశించినా, పని గట్టినా – అంతే మనం పూజించి సేవించే, ఆ దైవంగానే తెల్సు కోబడాలి, అనుభవింపబడాలి. అంతా ఆ దైవపు ప్రతిబింబంగా మల్చబడాలి. అంతా ఆ కాలాతీత సర్వోపగతునిచే కప్పబడిన దైవశీర్షపు నివాసస్థానంగా గ్రహింపబడాలి.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు
అనువాదం: ఎస్.వై. సోమయాజులు

అహంకి విముక్తి

ఎల్లప్పుడూ పనిచేసేది, నిజంగా ఊర్ధ్వదైవశక్తియే. మన వ్యక్తిగత కృషి, భావన, ఆకాంక్షలు, అపసవ్యంగా, దివ్యశక్తులను ఆకట్టు కునే ప్రయత్నంలో అహం యొక్క తాదాత్మ్యతా భావన యొక్క చలనములే.

ఈ ప్రపంచంలో మనము (దేహేంద్రియ మనోబుద్ధులకు పరిమితమైన) అహంభావంతో పనిచేస్తాము. మనలో పనిచేసే విశ్వశక్తులను మనవే అనుకుంటాం. ఆ సర్వాతీతుడు – దేహ, మనోప్రాణికముల ద్వారా ఎంపికచేయబడి, రూపొందించబడి, నిర్వహించబడే చర్యలన్నీ మన ఇచ్ఛ, జ్ఞానము, సద్గుణాల ఫలమే అనుకుంటాం.

దివ్యజ్ఞానానందాల పనిముట్లు అనే విషయం తెలుస్తుంది. ఈ ఉపకరణం 'నేను' తో కాకుండా సర్వాతీతునితో ఎల్లప్పుడు ఐక్యత పొంది, సమైక్య, సర్వోన్నత, జీవాత్మకు చెందుతుంది. అదే మనది అనే గ్రహింపు, అనుభూతి కలుగుతుంది.

ఎప్పుడైతే మానవాహంకారము – తన ఇచ్ఛే ఒక పని ముట్టు; తన జ్ఞానమే అజ్ఞానము, బాల్యచేష్ట; తన శక్తే, పసివాని తడుములాట; తన సద్గుణాలే, నటించే మాలిన్యాలని – తెల్సుకుంటుందో; తన కతీతమైన (దైవంపై) నమ్మకముంచడం నేర్చుకుంటుందో, అదే దానికి విముక్తి

మూలం శ్రీమాత

అనువాదం: ఎస్.వై. సోమయాజులు

ఈ రూపాంతరీకరణం భువి చెల్లించే బాకీ

కేవలుడు, పరిపూర్ణుడు, ఏకస్థుడు
నీరవతలోంచి పిలిచాడు సడిచెయ్యని
ఆత్మశక్తిని బయటకు రమ్మని
ఆమె అక్కడ రూపలావణ్యాలు లేక సద్దుమణిగి పడివుంది.
ఆమె తన మొద్దు నిద్దురతో కాపలా కాస్తోంది కాలమానం నుంచి
అతని ఏకాంతపు అనిర్వచనీయ శక్తిని.

ఆ కేవలుడు. ఆ పరిపూర్ణుడు, ఆ ఏకస్థుడు
ఆకాశంలోకి ప్రవేశించాడు తన నీరవతతో:
ఆ ఏకాత్మ యొక్క లెక్కలేని ఆకారాలను ఆయన మలచినాడు;
తన శక్తియొక్క కోటిరూపాలను ఆయన కూర్చినాడు;
తన విస్తృతి యందెవ్వ డేకాకృతి వెలిగెనో వాడె వసించు నందరి యందు;
తానే ఆకాశం. తాను మాత్రమే కాలమానం.

ఆ కేవలుడు, ఆ పరిపూర్ణుడు, అనాక్రాంతుడు,
ఎవ్వడు అంతరాత్మగా మనలో దాగెనో,
వాడె మన అపరిపక్వాత్మగా మనలో దాగెనో,
వాడే మన అపరిపక్వతా ముసుగును ధరించాడు,

ఈ మాంసపు గూడును తనదిగా చేసుకున్నాడు,
తన ప్రతిరూపాన్ని మానవ పరిమాణంలో పోతపోసినాడు
తన దివ్యప్రమాణం లోనికి మనం ఎదగవచ్చని;
అప్పుడొక దివ్యరూపంలో
ఆ దివ్యస్రష్ట మనల్ని తిరిగి పోతపోసి బిగిస్తాడు
మర్త్యుడి మూసపై దివ్యత్వ ప్రణాళికా చట్రాన్ని
మన హద్దుల్లో బుద్ధుల్ని అనంతంలోని కెత్తి,
క్షణాన్ని శాశ్వతంతో స్పృశింపచేస్తూ.
ఈ రూపాంతరీకరణం దివికి భువి చెల్లించే మూల్యం:
పరస్పరం బాకీపడేదొకటి దైవంతో మనిషిని కట్టిపెడుతుంది:
ఆయన ప్రకృతిని మనం వహించాలి మనదాయన ధరించినట్లే;
మనం దైవీపుత్రులం ఆయనలాగే ఉండాలి మరి:
ఆయన మానవాంశను మనం దివ్యత్వం లోనికి పెంచాలి.
మన జీవనమొక విరోధాభాసం దైవమే పరిష్కారంగా

మూలం: శ్రీఅరవిందులు
అనువాదం: వై.యస్.వి.యస్. మూర్తి

శ్రీఅరవిందులిచ్చిన ప్రార్థనా మంత్రము

ఓం శ్రీఅరబిందో మిరా
నా బుద్ధిని, నా హృదయాన్ని, నా జీవితాన్ని నీ
వెలుగుకు, నీ ప్రేమకు, నీ శక్తికీ ఉద్దీపన కావించు.
సర్వత్రా దైవాన్ని చూసెదును గాక.

శ్రీమాతతో ఉదార్ పింటో సంభాషణ

(ఒక స్మృతి)

శ్రీ ఉదార్ పింటో ఇలా అంటారు: నేను శ్రీఅరవింద ఆశ్రమంలో 1937 సం. లో చేరాను. అప్పటి నుంచి నా శక్తిమేరకి వారి యోగాన్ని అనుష్ఠిస్తున్నాను. వారి ఉత్కృష్ట గ్రంథాలను అధ్యయనం చేస్తున్నాను. ఇరువది అయిదు సంవత్సరాలు గడిచిపోయినై. నా పరిస్థితిలో ఏమాత్రం పురోగతి కనిపించదు. ఒక రోజు శ్రీమాతతో ఈ విషయం చెప్పాను. నేను యోగం సక్రమంగా చేస్తున్నానా – అని అడిగాను. నా సక్రమ యోగానుష్ఠానానికి ఆమె ఆశీస్సులు అపేక్షించాను. నీవు యోగం అపసవ్యంగా చేస్తున్నావని ఆమె అన్నారు. నేను దిగ్భ్రాంతి చెందాను. మరి నెనెలా చేయాలని ఆమె నడిగాను. ఆమె చిరునవ్వుతో, అడిగారు. "నీవు అపసవ్యంగా ఎందుకు యోగం చేయాలనుకుంటావు?" "మరైతే ఎలా?" అని అడిగాను. "నీ కోసం నీ యోగం నేను చేస్తాను" అన్నారు ఆమె. "నీవు చేసేది అంతా ఆపివేయి" నన్ను చేయనీ. ఈ భూమిపై నేను అవతరించినది మీకు సౌఖ్యం కలిగించటానికి. "నేనిక్కడ ఉండగా నీకెందుకు బాధ?" "మరైతే నా పని ఏమిటి?" అని అడిగాను. "నిన్ను నాకు అర్పించుకో, నీవు చేస్తున్నదంతా నాకోసం చెయ్యి". అందుకు వెంటనే అంగీకరించాను. ఆమెతో కరచాలనం చేశాను. అలా ఆ రోజు ఆమెతో సంసర్గాన్ని పొందినట్లుగా.

శ్రీమాతకు అర్పించుకుంటానని చెప్పినంత సులువు కాదు చేయటం. అందుచేత ఆమె నడిగాను – 'ఎలాగ?' అని. ఆమె చెప్పారు. "నీవు ఉదయం నిద్ర లేవగానే ఏమి చేస్తావు?" "కాల కృత్యాలు తీర్చుకుంటాను. స్నానానికి సిద్ధం అవుతాను" ఇంకా వివరంగా చెప్పమన్నారు. దంతధావనతో ప్రారంభిస్తానన్నాను. "అప్పుడు నీవు పగటి కలల కంటూంటావా? లేక ఆలోచిస్తూ

ఉంటావా?" అని అడిగారు. ఇది సర్వసాధారణమైన విషయం. ఇక్కడ ఆలోచించటానికి, కలలు కనటానికి ఏమి ఉంటుందన్నాను. నేను కాలకృత్యాలు తీర్చుకునేటప్పుడు ఏమి చేయాలో ఆమె అప్పుడు చెప్పారు. "నీవదంతా నిశ్చైతన్యంగా చేస్తున్నావు. అలా కాకుండా, ఆ పనులు చేస్తూ, నన్ను తలుచుకుంటూ ఉండు. నేను చేస్తున్నాను, అనుకో. నేను నీతోనే ఉన్నానని భావించు. నీవు చేసే పని నాతో కూడా చేయించు. నాతో మాట్లాడు. నీవు చేసే ప్రతి పని ఎంత బాగా చేయాలో నాతో ముచ్చటించు. భోజనం చేస్తున్నప్పుడు తినే పదార్థాలు ఎంత రుచిగా ఉన్నాయో మనం తెలుసుకుంటాం. నాతో కలిసి తింటున్నప్పుడు పదార్థాలు ఎంత రుచిగా ఉంటాయో తెలుసుకుని ఆనందిస్తావు. నీవు నిద్రకు ఉపక్రమించినపుడు నా స్పృహలో ఉండటం చాలా ముఖ్యం. నిన్ను నేను నిద్రపుచ్చనీ. అపుడు నీకు సుఖశయనం సిద్ధిస్తుంది. మేల్కొన్నాక, రోజు సచైతన్యంగా సాగుతుంది.

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

ఆంతరంగంలో వసించడం, అంతరంగ దివ్యమాతతో సదా కలసి వుంటూ అచటి నుండి పనిచేయడం నేర్చుకోవాలి. ఎల్లప్పుడూ సంపూర్ణంగా, అలా చేయడం మొదట్లో కష్టం గావచ్చు. కాని దానినే అంటిపెట్టుకొని వుంటే, చేయగలుగుతారు. ఆ కష్టాన్ని వెలగా చెల్లించి, దాన్ని చేయడం నేర్చుకొంటే యోగం సిద్ధిస్తుంది.

సమచారపత్రం

నవంబరు 17, 1973 సాయంత్రం 7 గం. 25 ని. లకి శ్రీమాత దేహం చాలించారు. అప్పటికామె వయసు 95 సం.లు. నవంబరు 20 న, ఆశ్రమప్రాంగణంలో ఆమె పార్థివ దేహాన్ని సమాధి చేశారు. ఆశ్రమంలోను, కేంద్రాలలోను, బ్రాంచీలలోను ఈ రెండు పవిత్ర దినములను, ప్రతి సంవత్సరము పాటిస్తారు. ప్రత్యేక ధ్యాన సమావేశాలు ఏర్పాటు చేస్తారు.

నవంబరు 24, 1926 న శ్రీఅరవిందుల వారిలో అధిమానసం అవంతరించింది. శ్రీమాత ఈ దినముల సిద్ధిదినముగా అభివర్ణించారు. నాల్గు దర్శన దినములలో ఇదొకటి. ఆశ్రమంలోను, కేంద్రాలలోను, బ్రాంచీలలోను ఈ రోజున ప్రత్యేక కార్యక్రమాలు ఏర్పాటు చేయబడుతవి. కృష్ణచైతన్యము భౌతికములోనికి దిగివచ్చిన రోజుగా శ్రీఅరవిందులు ప్రకటించారు. కృష్ణ అవరోహణము అధిమానస అవతరణమని, అధిమానస అవతరణము అతిమానసము కాదని శ్రీఅరవిందులు తెలియచేశారు. శ్రీఅరవిందులు ఏకాంతముగా గాఢతపస్సమాధిలోనికి వెళ్ళిపోయారు.

సమర్పణమంతా తన్ను కించపరస్తూ, తన స్థాయిని తగ్గిస్తున్నదని అహంకారం భావిస్తుంది. కాని దైవానికి చేసికొన్న ఆత్మసమర్పణం మానవుని వృద్ధిపరుస్తూ, గొప్పవాణ్ణి చేస్తుంది.